

Brigádníci uklidili okolí Olše

Nejčastější otázka v době koronavirové: „Co budeme dnes dělat?“ Mnoho lidí vyráží do přírody. Často i ti, kteří o přírodě a o chování v ní neví ani zbla. Bohužel to pak i v odlehlých částech Bohumína vypadá jako na smetišti. O tom se přesvědčují také obyvatelé Kopytova. Proto se dobrovolníci pod záštitou spolku Uklidíme Česko rozhodli tento nešvar napravit.

Impulsem k úklidu v okolí Olše a cyklostezky v Kopytově byla trpká zkušenost z rodinného výletu a pohled na marný boj kachny zamotané do

silonového sáčku. „Chtěli bychom těmto situacím předjet, proto jsme se rozhodli okolí řeky uklidit. A těší mě, že měla akce obrovský úspěch. Dorazili

Foto: Žaneta Dvořáková

Akce se zúčastnily také děti, které soutěžily, kdo nasbírá nejvíce odpadků.

účastníci z Bohumína, ale také z Orlové. Naopak mě nemile překvapilo, že jsme v houštinách nacházeli velmi staré černé skládky. Většinou na soukromých pozemcích, o které se už dávno nikdo nestará,“ popsala organizátorka Žaneta Dvořáková a dodala, že jedna brigáda na odstranění nepořádku nestačí, a tak bude usilovat o zjednáání nápravy.

„V Kopytově jsem byla poprvé a je to velmi krásné, nyní i velmi rušné místo. Frekvence cyklistů a jiných návštěvníků se zde podle místních oproti normálu mnohonásobně zvedla. A podle toho to také vypadá. Příště se úklidu znovu zúčastním,“ svěčila se účastnice Denisa Kauerová. I když akce probíhala většinou na pozemcích, které Bohumínu nepatří, město vyšlo organizátorům vstříc. Odbor životního prostředí a služeb zajistil odvoz části odpadu a také domluvil jeho převzetí ve sběrném dvoře.

Organizátoři děkují Prokopovi a Gabce, Adamovi a Evě, Nikol s přítelem, Denise, Markovi, Dankovi a dětem Danielce a Nikolce. Závěrem dobrovolníci vzkázali všem turistům, aby se v přírodě chovali zodpovědně a vztah k ní předali i svým dětem. Člověk nikdy není v přírodě sám, i když ostatní nevidí. (adv)

Vzpomínky na středoškolská léta

Bohumínským gymnáziem prošly za sto let tisíce studentů. Pro většinu byla škola skvělým odrazovým můstkem k další kariéře a řada individualit dosáhla ve svém oboru věhlasu, který přesáhl hranice města, okresu i kraje. Někteří zasvětili život vědě, další uspěli na politickém kolbišti a jiné zlákal svět médií a uměleckých múz. Mnoho velikánů už nás během jednoho století opustilo. Gymnázium ale oslovilo ty stále aktivní, aby na svá středoškolská léta v Bohumíně zavzpomínali.

Svatopluk Němeček (49), lékař, exministr zdravotnictví, předseda představenstva Bohumínského městské nemocnice, na gymnáziu maturoval v roce 1990.

Vzpomínky na bohumínského gymnázium pro mě znamenají vzpomínky na jednu z nejhezčích etap mého života. V těch několika letech se formovala naše osobnost a rozhodovali jsme se, na jakou profesní dráhu se vydáme. Právě na gymnáziu jsme získali pevný základ našeho všeobecného vzdělání. Vzpomínky na dobu mého gymnaziálního studia jsou samozřejmě zaplněny především lidmi. Lidmi, se kterými jsme ony čtyři roky strávili. Obrázky spolužáků a spolužaček a celá plejá-

da našich skvělých profesorů a profesorek. Mnozí z nich nás nějakým způsobem ovlivnili na celý zbytek života. Někteří z nich byli přísní, ale o většině z nich se to říci nedá. Někteří byli vážní, s jinými byla zase každou hodinu legrace. Někteří

Svatoopluk Němeček

byli pro nás zdrojem nezapomenutelných historek, hlášek a sloganů. Nemohu zapomenout, jak jsme některé z nich ztvárnili při našem »posledním zvonění« před maturitou. Moje vzpomínky samozřejmě vždy zahrnují naši milou a laskavou třídní profesorku Irenu Durdovou.

Mohl bych zde připomínat jednoho z našich kantorů po druhém a přidávat příběhy, které jsme s nimi zažili... Ale asi by to bylo pro ty, kteří je sami

nezažili, trochu zdouhavé či nudné. Jednu z těch postav našich kantorů však přece jen zmíním. Byl to člověk, který jakoby z oka vypadl postavám praporepublikových gymnaziálních profesorů, které známe třeba z filmu Cesta do hlubin studákovy duše a dalších. Byl to náš nezapomenutelný profesor českého a německého jazyka Jaroslav Balajka. Byl spíše typem vysokoškolského pedagoga, ale v jeho hodinách rozhodně nebyla nuda. Každý z jeho studentů by jistě mohl vypravovat spoustu jeho okřídlených vět. Už jeho vstup do třídy byl nenapodobitelný. Nejprve jsme totiž vždy uviděli hromadu minimálně patnácti knih, které pan profesor pravidelně přinášel, a teprve posléze jsme mohli vidět rychle se pohybujícího profesora Balajku. Někdy se tak pohroužil do výkladu nádhery českého jazyka, že se ocital v různých nebezpečích. Nikdy nezapomenou na okamžik, kdy nám v učebně chemie vyfukával do lavice rytmus daktylského hexametrů na jedné z básní Petra Bezruče. A protože byl tak zabrán do výkladu, nakonec ve stupňovitě uspořádané učebně zakopl a upadl, ale přitom pořád vyfukával onen hexametr. Naštěstí se mu nic nestalo. Celá situace samozřejmě vyvolala salu smíchu. Samozřejmě jsem se smál také (z plna hrdla), ačkoliv jsem seděl jen kousek od místa pádu páně profesorova. Nicméně o celou situaci ukončil velmi důstojně. Postavil se a řekl: „Svatoopluku, promiňte. Nic se nestalo.“ A poté pokračoval ve výkladu. Na naše profesorky a profesory z bohumínského gymnázia i na ty čtyři nádherné roky studia nikdy nezapomenou. Děkuji za ně.